

1

Rosa, raseri och random

"Men... lägg av då!" Rosa Morelli vände sig om och skrek allt hon hade. "Jävla idiot. Jag höll fan på att få den här i ögat nu..." Med hat i blicken höll hon varnande upp den svarta mascaran mot sin lillebror. "Asså... passa dig jävligt noga..."

"Du kan inte ta mig..." Uno la på sin allra retligaste röst och räckte ut tungan mot henne... från sin tillfälligt trygga plats bakom pappa vid spisen i köket. Pappa Stellan låtsades som vanligt att han inte hade sett eller hört någonting... utan bara fortsatte koka ägg eller vad fan han gjorde. Loser liksom.

"Åh... jävla unge..." Rosa vände sig ilsket mot spegeln igen. Det fanns ingen som kunde göra henne så förbannad som Uno. Handen skakade så hon knappt kunde fortsätta mejka sig. Egentligen ville hon inget annat än att ge igen... få tag i lillbrorsan... markera... se till att han började gråta... och förhoppningsvis stängde in sig på sitt rum. Det var liksom enda gången det blev lite lugnt.

• • •

Fan... vad hon hatade honom. Ända sen Rosas lillebror föddes... för drygt nio år sen... så hade typ all hans vakna tid... sen dag ett... gått ut på att göra livet till ett helvete för henne. När Uno var bebis... så skrek han mer eller mindre dygnet runt. Hon höll fan på att bli galen... kunde inte sova... knappt ens tänka.

'Han kan inte rå för det'... sa de. 'Han har ont i magen... kolik'

Det trodde inte Rosa en sekund på. Uno gjorde det säkert med vilja... redan från början. Den jäveln. Det var liksom sån han var. Ondskan själv.

Och så fort Uno kunde krypa och gå... och ännu värre prata... så var han på henne... hela tiden. Total pain in the ass. Han nöp... rev... petade... drog henne i håret... var allmänt dum i huvet... och jämt i vägen. Rosa verkligen avskydde honom. Önskade sååå... att han aldrig hade fötts. Tänk vad lugnt och skönt det hade varit... att vara enda barnet. Slippa honom.

• • •

Rosa hade aldrig... verkligen *aldrig*... sagt något positivt om Uno till någon annan. För det fanns liksom inget att säga. Så varför skulle hon ens nämna hans namn? Vissa kompisar kunde ibland spontant berätta nåt om sina småsyskon. Typ att de hade passat dem... eller gjort nåt ihop... typ gått på bio... badat... eller kanske bakat nåt. De kunde liksom berätta hur himla mysigt det var... eller säga hur mycket de älskade sin syster eller bror.

Älska? Mysigt? Rosa kunde inte fatta vad de menade över huvud taget. Ärligt? Att ha det mysigt med Uno? Nej... skulle inte tro det. I hennes värld existerade inte det. Inte över huvud taget. Inte en enda gång... under alla år... så hade Rosa och Uno gjort något 'mysigt' ihop. Snarare tvärt om. De hade det konstant omysigt ihop. De enda gångerna Rosa kunde ha det lite cosy hemma... det var när hennes lillebror sov... eller inte var där.

• • •

Sådärja. Rosa sänkte mascaran och studerade resultatet i hallspeglern. Hon blinkade lite nöjt med sina långa ögonfransar. Inget fejk här inte. Där kunde hon faktiskt vara lite tacksam över de italienska generna. Rosa behövde inga falska fransar.

Nästan klar nu. Bara lite eyeliner för att rama in ögat. Egentligen skulle man ju lägga på eyelinern före mascaran... men what the fuck... nu blev det så här.

Rosa plockade upp sminkväskan och rotade runt en stund innan hon hittade rätt. Yes. Det skulle vara den nya... den med värsta proffsiga smala penseln. Hon skakade behållaren... tog precis lagom mycket färg på minipenseln... och ställde sig så nära speglern det bara gick. Shit. Fokus nu.

• • •

Första ögat blev typ perfekt... fast det var det vänstra... och det svåraste att få till. Rosa betraktade stolt sin spegelbild. Fan... värsta make-up-artisten... eller konstnären. Ett kvar. Hon tittade till på mobilen. Ops. Fick nog snabba sig lite.

"Ha ha..."

Så bara kom det. Från ingenstans. Hånskrattet... och pekfingerhugget i sidan... precis där det gjorde som ondast. Om det var nåt han var bra på... den där lille onde... så var det att hitta de värsta ställena med sina vidriga små händer... och att smyga. Även om Rosa verkligen tittade ut i köket innan hon började... och försäkrade sig om att han fortfarande stod kvar där... så dök han plötsligt bara upp.

"Ha ha..."

Hugg.

Och så var han borta.

• • •

"Jag haaatar dig!" Rosa skrek rakt ut. Galen på en sekund. Kroppen bara kokade av raseri. Och hon behövde inte ens titta i spegeln för att fatta... att hela sminkningen var uppfuckad... och att hon hade typ eyeliner i halva ansiktet. "Åh... asså din lilla jävla..."

"Men sluta skrik!" Mamma slängde plötsligt upp badrumsdörren och la sig högljutt i. Dörren studsade hårt med handtaget mot väggen och gjorde den där lilla groppen i tapeten ännu djupare. Ett moln av varm vattenånga spreds ut i hallen. Maria Morelli drog handduken runt sig och stirrade irriterat på Rosa. "Det är lördag morgon Rosa... folk sover..."

"Men han höll ju för fan på att göra mig blind!" Rosa pekade upprört på mamma med penseln. "Han drog till mig i sidan... så jag höll på att köra hela jävla penseln i ögat... och se... se hur det ser ut... och jag måste typ gå nu."

"Mäh... varför ska du hålla på och sminka dig?" Mamma rynkade ögonbrynen. "Det här är väl ingen dag för *smink* Rosa?"

"Vadå ingen dag för *smink*? Jag gör väl vad fan jag vill..." Rosa slängde eyeliner i hallgolvet och kände hur hela hon kokade... och hur hon egentligen bara ville dra rakt ut härifrån. Men samtidigt var hon väl medveten om hur hon såg ut just nu... och riktigt så var hon inte redo att fejsa världen.

• • •

"Jag kör dig..." Mammans bestämda röst hördes tydligt genom den stängda och låsta badrumsdörren. "Men du får öka lite..."

"Vadå?" Rosa frågade fast hon hörde och fattade. Hon var precis färdig... efter att ha fått göra om allt från scratch. Det blev okej till sist. När Rosa öppnade stod mamma mitt i hallen... med ytterkläderna på... och trampade rastlöst.

"Kom igen. Du ska inte komma sent." Hon nickade uppmanande mot henne och drog en stor lurvig pälsmössa över sitt blöta hår. "Jag kör dig."

"Men du måste inte..."

"Jo... kom igen nu." Mamma plockade ner Rosas jacka från kroken och kastade den till henne. "Nu drar vi..."

• • •

Det gick alltid över snabbt. Oftast lika snabbt som det kommit. Där var de lika... hon och mamma. Pang på och sen chill. Rosa Morelli satt i framsätet och sneglade på sin mamma. Maria Morelli satt alltid lite framåtlutad när hon körde. Ryggen touchade liksom aldrig sätet. Just nu rättade hon till sin alldeles för stora mössa... med två bigga öronlappar och typ en skärm... som hela tiden åkte ner i ögonen. Mamma spanade efter en lucka bland bilarna i korsningen med öppen mun. Det var faktiskt sjukt mycket trafik.

Det var ingen lång bit de skulle. Men det var väldigt skönt att få åka bil... dessutom i en varm bil som stått inne i ett uppvärmt garage. Mycket bättre än att pulsa själv genom snön i kylan. Det hade snöat i natt. Inte mycket... men alla parkerade bilar längs med Högländavägen var täckta av ett tunt vitt lager.

• • •

"Fick du i dig nån frukost förresten?" Hennes mamma orkade uppenbarligen inte vänta längre. Hon tog fart och körde rakt ut. Två bilar fick tvärnita. En förare tutade ilsket. Maria Morelli ryckte på axlarna och gjorde nån min åt honom. Rosa reagerade inte. Hon var van vid mammas sätt att köra.

"Mm..." Rosa knappade på mobilen. Några var redan där. Andra på väg. De skulle mötas utanför. På vanliga stället.

"Hur känns det då?"

"Okej..." Rosa suckade. "Lite... random kanske..."

"Random?" Mamma höjde på ögonbrynen åt henne och svängde vänster... som vanligt utan att blinka. "Vad menar du då?"

"Nej... men typ *konstigt*..." Rosa slog ut med händerna. "Eller vad ska jag säga... sjukt överkligt?"

"Men ska jag inte följa med i alla fall? Jag vet några andra föräldrar som ska..."

"NEJ..." Rosa spände ögonen i henne. "... det här är *min* grej... har jag ju sagt..."

"Okej... okej..." Mamma släppte ratten och höjde försvarande båda händerna. "Jag tänkte bara... att du har ju aldrig varit på en..."

"Du kan stanna *här!*"

"*Här?* Men...?"

"Jag går sista biten... okej?"

• • •

Andas. Rosa Morelli drog ett djupt andetag. Hon kunde liksom känna mammas blick i ryggen. Bilen stod kvar. Hon hade inte åkt än... men Rosa skulle inte vända sig om. Inte.

Bort... bort med brorsan... ilskan... bort med mamma... bort med allt det där. Nu var det här och nu som gällde. Luften var alldeles krispig och kall. Hon frös lite i sin öppna jacka... men orkade inte stänga den.

Ofta hon var ens uppe... så här tidigt... en lördag... än mindre utomhus... och minst av allt på väg till en sån här creapy plats. Rosa rös till. Kände hur hon fick gåshud på hela kroppen. Hur fan skulle det *här* gå?

• • •

1

Stig, stress och slipsjäväl

"Men Stig... är du hemma?"

Det var den försiktigt frågande och irriterande rösten som väckte honom. Men det var det oväntade ljuset... som fick honom att fatta att något inte stod rätt till. Det vint-
rigt morgonsvaga... men väl så märkbara dagsljuset... som letade sig in... i samma se-
kund som hustrun öppnade sovrumsdörren. För det stämde inte. Inte alls.

"Va? Vadå? Vad är klockan?" Stig Hammar satte sig tvärt upp i sängen... tände
sänglampan... plirade nyvaket och rev sig förvirrat i det tunna håret... medan han
snabbt skannade av nattduksbordet efter glasögon och mobil.

"Eh... snart kvart i nio..." Hillevi drog osäkert ner dragkedjan i sin dunkappa. "När
skulle du...?"

"Kvart i nio? Helvete!" Glasögonen åkte i golvet och for iväg medan Stig fick upp
sin stendöda mobil och kramade den så knogarna vitnade. "Alltså... vad är det här för
jävla skittelefon? Urladdad... igen? Va?" Små droppar av saliv stänkte från hans spän-
da mun. "Men åååh..." Stig vände ansiktet mot taket och morrade högt åt alltihop...
innan han ilsket slängde av sig täcket och kom på fötter.

• • •

"Jag hade ju för fan... satt larmet... på halv åtta..." Stig rynkade pannan och stirrade
surt ännu en gång på mobilen. "... och det måste man väl kunna lita på? Va? Ett larm?
Det måste väl bara funka... ändå... utan batteri? Va?" Han tittade uppfordrande på sin
fru. "Hur ska jag hinna nu? Va? Jag måste ju förbi min far också..."

Hillevi Hammar svarade inte. Hon smög istället fram till fönstret och drog var-
samt upp persiennen. Sedan gick hon ner på knä och spanade sökande in under
sängen. Stigs glasögon måste ha hamnat där någon stans. I ögonvrån la Hillevi mär-
ke till... hur hennes man mest for omkring i sovrummet... och liksom plockade och
letade... utan någon uppenbar plan.

• • •

"Kan jag... kan jag *hjälpa* dig med nåt?" Hon reste sig upp och höll fram glasögonen. Han märkte det inte.

"Ja... du kan ju börja med att *flytta* på dig... så jag kommer *fram*..." Stig knuffade henne bryskt åt sidan... samtidigt som han... hoppandes på ett ben i taget... slet av sig sina pyjamasbyxor och slängde dem på golvet. Han andades häftigt nu.

"Leta rätt på... dom svarta byxorna... och min vita skjorta... och..." Stig stod precis framför sin hustru... cirka två decimeter från hennes ansikte... men ropade som om han befunnit sig ett tiotal meter bort. "... och *stryk* den!" Röstvolymen gjorde att hon instinktivt blundade.

"Din vita? Okej." Hillevi talade lugnt och tog ett djupt andetag innan hon öppnade garderoben. "Nån slips också eller?"

"Just det... *slips* också!" Stig småsprang naken mot badrummet... med sovmärken över hela kroppen och håret på ända.

"Vilken då?" Hon studerade slipssamlingen på insidan garderobsdörren.

"Men för helvete Hillevi! Ta nån slipsjäväl bara... jag blir ju ännu mer sen... om du ska ställa tusen frågor om allt hela tiden..." Han smällde argt igen badrumsdörren.

• • •

"Men hallå... vad är det om?" Dörren till barnens sovrum öppnades plötsligt och en orolig Marika kikade ut i hallen. "Det låter. Vad är det som händer liksom?" Hon lät hes och såg otroligt sömning ut... nästan som om hon gick i sömnen.

"Gomorrön älskling..." Hillevi Hammar ställde ifrån sig strykjärnet och tog sig tid att krama om sin dotter. "Det är bara pappa... som har... försovit sig lite. Men han duschar nu... och ska iväg. Han är lite stressad bara. Strunt i det nu. Gå och lägg dig gumman... det ju är lördag. Du kan sova så länge du vill."

"Okej... ska du jobba eller?" Tolvåringen plutade trött med läpparna.

"Nja... jag kom precis hem... och ska jobba i natt igen. Men vi kan hitta på nåt sen... när du har vaknat... om du vill?"

• • •

"Och var fan är alla *handdukar* då?" Dörren till badrummet slogs oväntat upp på vid gavel och avbröt allt. En dyblöt och synbart irriterad Stig blängde på dem. "Kan *nånting* få vara där det ska i det här hemmet eller?"

"I korgen... dom är nytvättade. Jag kommer..." Hillevi log lugnande mot dottern.

"Sov du älskling... jag ska också lägga mig en stund sen... när..."

"Men... kan du rappa på lite nu då...?"

Dörren till barnens sovrum stängdes lika snabbt som Hillevi Hammar skyndade till undsättning.

• • •

"Du kunde ju kanske ha laddat min mobil lite..." En nyduschad Stig Hammar drämde uppretat sin telefon i hallbyrån... och la laddaren bredvid... innan han ryckte åt sig den nystrukna skjortan från strykbrädan och försvann in i sovrummet.

"Gör en macka också... jag måste ju äta nåt... och var är byxorna?"

"Dom ligger på sängen... slipsen och kavajen också..." Hon drog ur strykjärnet och satte i laddaren. "Jag fixar en smörgås." Hillevi Hammar blev plötsligt medveten om hur varm hon var om fötterna. Hon skakade matt leende på huvudet... och fick av sig skorna... innan hon fortsatte mot köket. De här långa intensiva nattpassen gjorde allt att man blev lite slut i rutan. Gäslande öppnade Hillevi kylskåpet och slängde en blick på köksklockan.

• • •

"Jaha... och *dig* går det ju inte att lita på..." Stig kom inrusande i köket... tryckte in halva ostmackan i munnen och stirrade irriterat på henne. "Du skulle ju vara min... backup idag..." Det gick knappt att höra vad han sa.

"Ja... nu fick jag lite att göra här på morgonkvisten och... fick jobba över..."

"Men du kunde väl ha *ringt*?" Stig såg uppenbarligen inte den upphållna mjölken i glaset bredvid smörgåsen... utan drack glupskt direkt ur paketet istället. Hillevi la märke till att han hade en snorkråka i vänster näsborre och att glasögonen var helt flottiga. Men hon sa inget. Det räckte som det var.

"Ja... nu var ju din mobil *avstängd*... eller... *urladdad*." Hillevi bet sig i underläppen och försökte med sin lugna röst få honom att sänka tonen lite också. Hon avskydde när barnen hörde.

"Men då kunde du väl... ha ringt barnen?" Han tittade stint på henne. "Va? Dom har ju sina... egna... dyra abonnemang... som det var så himla viktigt att dom fick."

"Ja... nu tänkte ju jag att..."

"Va?" Det sprutade små arga smulor och bitar av ost ur munnen på honom.

"Jo... det kunde jag ju förstås ha gjort..." Hillevi sänkte blicken och vände sig mot köksbänken. "Mera smörgås?"

• • •

Stig jäktade in i Högländaparken med den öppna rocken fladdrande efter sig. Här var det väl förhoppningsvis lite mera... fritt fram? Här skulle han väl ändå slippa alla hindrande vägarbeten... och trafik. Eller? Det var hela världen var mot honom idag.

Herregud... alltså *människor*! Inte nog med den totalt inkompetenta personalen på faderns boende... som han måste argumentera och tjafsa med vareviga gång. Berätta för dem hur de borde sköta sitt jobb. Nej... han var omgiven av *idioter*. Överallt.

Vad gjorde alla människor ute? *Varför* körde de runt och... tog plats... med sina bilar... en lördag förmiddag i januari? Ja... de hindrade till exempel honom från att komma över gatan på det smartaste stället. Nu hade Stig varit tvungen att ta sig ända bort till trafikljusen... istället för att gena. Så typiskt... nu när det var lite bråttom också.

• • •

Men här i parken fanns väl inga hinder? Förutom de oplogade gångarna då? Alltså... hur svårt kunde det vara... att hålla stadens gator och gångar fria från snö och is... att ploga och sanda i tid? Det var som om det kom som en överraskning... för alla ansvariga... varje gång det kom lite nederbörd. I natt hade det bara kommit några centimeter... men man hade ju ingen aning om hur det såg ut under det där tunna oskyldiga täcket. Stig hade halkat till några gånger redan... men som tur var återfått balansen. Hur många oskyldiga medmänniskor skulle behöva bryta sig idag... för att nån osnuten kommunalanställd låg hemma och sov istället för att göra sitt jobb? Bedrövt.

• • •

"Men vad i..." Precis när Stig Hammar skulle svänga höger och bara hade själva backen upp kvar... fick han syn på dem. Först hundarna... och sen husse... på huk i snön... vid sidan av en bänk. Alltså... hundägare... vad var det de *inte* fattade? Att de *inte* ägde varje trottoar eller park? Att det faktiskt fanns folk... som behövde kunna passera... utan att varken bli sniffade på... eller bli helt nerslemmade av deras närgångna monster? Just den här hundägaren lät helt fräckt sina två bestar... få sträcka ut sina respektive koppel... så långt det bara gick... åt var sitt håll... vilket gjorde det *helt* omöjligt att gå förbi. Alltså... *hundar*... de skulle hållas kort.

Stig Hammar stack irriterat händerna i fickorna. Inga handskar hade han heller. Men snart var han inomhus. Snart.

"Just det..." Plötsligt kände han slipsen i fickan. Slipsjäveln. "Åh!" Den behövde han ju knyta innan han kom fram också. Han fick snabbt upp den och höll den med båda händerna. Beredd.

• • •

"Ursäkta!" Stig varnade på håll. "Då vill jag gärna komma förbi här..."

Ingen reaktion... av vare sig husse eller hundar.

"Ursäkta mig!" Han höjde rösten lite till. Fortfarande på behörigt avstånd. "Men jag behöver faktiskt passera..."

"Ingen fara..." Hundägaren ställde sig småskrattande upp och rättade till sin fula hemstickade mössa som hamnat på sned. "... det är bara att komma... gå förbi du... dom är så snälla så. Uffe har precis gjort tvåan här..." Mannen höjde leende en liten svart plastpåse... visade stolt upp den för Stig... innan han vände sig mot papperskorren.

• • •

Det var då han gjorde det. Styrde upp lite. Snabbt och effektivt. Först... hunden som stod närmast. Den gulvita... lite lurviga. Slipsen runt halsen bara och lite handstyrka... så var det check på den. Sen... den brunfläckiga... på samma vis.

Till sist fick husse sätta livet till. Stig Hammar studerade den tragiska trion i snön en kort sekund... innan han fortsatte uppför backen.

Alltså... hundägare!

Han tålde dem bara inte.

• • •